

Ve Hikayemiz Burada Bitiverdi

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 12 Nisan 2025

Bir hicabın da ötesindeydi gece belki de havada asılı kalmış bir yerlerde unutulmuş bir neşenin gıyabında varlığa dokunan o hiçlik duygusuyla iştigaldi şair ve sözcükler başladı ağıtlar yakmaya ve sükün eden küçük kuş havadaki neşeyi gagaladı belli ki insanlığa son hediyeydi kâinatın bir ışıltı sunduğu ve unutulmuşluğun köstekli saatinde nasıl ki akreple yelkovan birbirine küsmüş. Bir içimlikti illa ki gecenin İlahi kırıntıları derken devasa bir kehanete kucak açan isli sözcükler ve sihirden gözleri dolmuş notalar aslında dolup taşandı evren tıpkı dolunayın dolgun görünümünde bir kadını resmediyordu evren ve verilen hükümlerin uzamında biliyordu ki evren; yalnızlık Allah'a mahsustu ve derken bir kuş daha peyda oldu karanlığı delen gözlerinde akla zarardı hani nereden gelip nerelere uçtuğu ve eşlik etti önceki kuşa ne de olsa aşkın seyyahı idi gökyüzü ve İlahi dokunuşlarla vücut buldu aşk ve neşenin tükenmezliğine şerh düştü Yaratan en çok da umudun dikişlerini aşkla diken evren yapmıştı yapacağını yine.

Bir yadsınmaz dokunuştı ki umut
Bir rehavetti ki unutulmuşluğun kırık notaları
Gamli notalar tutuştu
Gamsız evren topa tuttu efkârı
En çok da azlığın ruhuna katık oldu umut
Refüze edilen her çağrışı ise sahiplendi Yaratan
Ve kuş bakışı sevdi insan
İnsansa yeryüzünde nakkaşlar gibi işliyordu ruhu
Kabaran yüreğin
Kasvetli ormanların

Kanayan ırmakların
Aslında t/aşkın mizacında firar etti gölgeler
Laneti buyurandı zebani
Aşkı sevecen bir dokunuşla
Tepeye taşıyan da melekler
Umudun kardığı her izlek
Her suskunluğa mahal veren tutku
Ve dibi gören kimse yeniden kalktı depara
Koşuşan sözcükler
Nakarata yüreklerde kazılı şarkılar
Bir aşkın nakkaşı idi madem kâinat
Dökümlü eteklerinde yalnızlığın
Vuku buldu ay ışığı
Ve gölgesi şairin
Düştü yere
Tehir edilen her duygu idi
Tetikleyen kalemi
Belki de şairin kendine ihaneti
Kaç fasıldı sahi sonbahar?
Kaç kırattı sevda masalları?
Feryat figan kaçışan bulutlarda asılı
Bir hezeyan ki
Ortadan ikiye bölünen göğün de frapan giysisi
Ne de olsa her şimşek bir ayrıçtı
Dünle yarın arasında bir kıraç belki de
Nankör kuşların da esaretine eşlik eden gökyüzü
Tokalaşan elleri ile hüznün
Türküler çığırın köylü kızın sesi
Tümnden gelen bir coşkuydu madem ömür
Ömre biat neydi de dün de saklı bir közü
Ateş bilen
Sevdalı semazenlerde dolu yeryüzü
En çok da haykıran bilinmez bir anda
Ket vuran neyse mutluluğa
Ve hikâyemiz burada bitiverdi.